

at gå på sommerferie. Det har været et meget langt folketingsår, og den politiske udmattelse er både til stede i denne sal og i befolkningen. Vi har haft kommunalvalg, folketingsvalg, EU-afstemning. Jeg tror godt, at vi kan bruge en pause.

Lad mig starte med – som også hr. Peter Duetoft gjorde – at kvittere for statsministerens og regeringens indsats under EU-afstemningen. Resultatet taler for sig selv. Det var for Danmarks fremtid et overordentligt væsentligt resultat. Det var også en kampagne og et afstemningsresultat, som viser noget om, hvor linjen i dansk EU-politik bør ligge.

Det var ikke en blankoveksel. Det var derimod en klar markering af, at der ikke i Danmark er noget, der blot minder om et flertal for Europas Forenede Stater. Det er noget, som vi fra radikal side hilser velkommen. Det svarer fuldstændig til vores opfattelse, og jeg synes i og for sig, at der er en meget god logik i de fire forbehold, som Danmark har taget. Det er præcis forbehold, som understreger, at Danmark ikke er på vej ind i et føderalistisk samarbejde, og det gælder også for så vidt angår den betingelse, som Venstre åbenbart meget gerne vil have slettet, nemlig spørgsmålet om vores forbehold over for euroen.

Derudover er der jo så måske mest grund til at hæfte sig ved folketingsvalget. Den 11. marts var en underlig dag. Jeg tror, at der er adskillige i denne sal, der stadig vil mindes den. Det var ikke mindst en underlig dag, fordi noget, som vi alle vel troede var – det vil jeg da gerne indrømme – en sikker valgsejr til Venstre og De Konservative og dem, der støttede dette, faktisk ændrede sig til at blive det modsatte.

Det undrede os alle sammen så meget, at en tv-kanal hårdnakket aftenen igennem fastholdt det modsatte resultat, fordi man havde indregnet resultatet af nogle nordatlantiske mandater. Sådan kan man jo forregne sig. Jeg forstår skuffelsen hos Venstre og De Konservative – det er der såmænd ikke noget at sige til, sådan ville vi andre også have haft det – da 3 borgerlige nordatlantiske mandater blev til 2 og 90 mandater i Folketinget blev til 89.

Flertallet var væk, og det syddanske valgresultat, nemlig 88 til regeringspartiernes side og 87 til den anden side, stod ved magt. Ja, det troede vi altså, indtil vi blev klar over, at der altså var andre på banen, og jeg kan jo lige så godt med det samme påpege hr. Jóannes Eidesgaards særlige dagsorden, som ved et tilfælde

faldt sammen med det forslag til vedtagelse, som Folketinget havde vedtaget den 27. januar i år, nemlig spørgsmålet om en gældsforhandling for Færøerne.

Den proces, der startede, kan man jo, uden at der nødvendigvis ligger noget odiøst i det, kalde en politisk afpresning. Det er jo ikke forkert eller ulovligt. Det var en afpresning, som oppositionen her i Folketinget kunne bruge, og jeg må vel også sige, at det ikke ligefrem var et åbenlyst arbejde, der blev udfoldet for at holde de nordatlantiske mandater ude af syddansk indenrigspolitik.

Manglende erkendelse var der måske til gengæld tale om, nemlig en erkendelse af, at dette nødvendigvis var en kortåndet frist for oppositionen, for det jo lå i den vedtagelse, som Folketinget havde lavet den 27. januar, at når man havde opfyldt den, så ville hr. Eidesgaards pressionsmuligheder jo også være slut. Så havde han opfyldt sin mission på det område.

Derfor er det ikke så mærkeligt, at vi nu står i en anden situation, og det får mig så blot til afslutningsvis om denne del af det politiske forløb siden den 11. marts at sige, og det er specielt møntet på hr. Anders Fogh Rasmussen, at når man i det elektroniske ugebreve, som hr. Anders Fogh Rasmussen har arvet fra sin forgænger, skriver her i sidste nummer:

»Efter valget er Folketinget sammensat således, at regeringen har 89 mandater bag sig og oppositionen 89.«, er det simpelt hen ikke rigtigt, og jeg synes måske egentlig, at det var på tide, at også Venstre erkendte valgresultatet, blot sådan sagt i al stilfærdighed.

Lad mig så dernæst sige, at det forløb, vi har haft omkring pinsepakken, hvor regeringspartierne har besluttet sig for at bruge det spinkle flertal, jo altså ikke er nogen grund til at efterlade Venstre og De Konservative i en eller anden fornærmet opposition. Det er ikke første gang, at det er sket for en mindretalsregering. Jeg tror ikke, at jeg behøver at minde hverken Venstres eller De Konservatives ordførere om, at man har indgået smalle forlig med Fremskridtspartiet, og man har sågar – og det er jo stærk kost – indgået forlig med den socialistiske side af Folketinget, dvs. Socialdemokratiet. Jeg mindes eksempelvis et finanslovforlig i 1987.

Det var ikke blokpolitik af den grund, og det er det stadig ikke i dette tilfælde. Næh, det afgørende er, at man naturligvis ønsker politisk stabilitet, når man er en mindretalsregering, men det er ikke altid, man kan få det – i hvert